

Kráľovná Laura

Júlia Hubeňáková

Júlia Hubeňáková

Kráľovná
Laura

Kráľovná Laura

Text © Júlia Hubeňáková 2023

Ilustrácie: Janka Konkolová

ISBN: 978-80-570-4754-4

Kráľovstvo

Kde bolo, tam bolo, bolo raz jedno celkom malilinké kráľovstvo. Pravdupovediac, nebolo to kráľovstvo až tak naozaj, ako ho poznáme napríklad z rozprávok, lebo sa tam ani voda nesypala, ani piesok sa nelial, predsa len zamak pravdy na tom je. Po prvé platí, že to kráľovstvo je naozaj malilinké. Nie je zakreslené na žiadnej mape sveta, nemá svoj zámok, ani poddaných, ani svoje cesty-necesty, ani čierny les, ani strašidlá. Neusporadúvajú sa tam plesy, ani poľovačky a dokonca tam nikto s nikým nebojuje, lebo v tom kráľovstve sa všetci majú veľmi radi. Verte-neverte, také kráľovstvo naozaj existuje. Možno, ba skôr určite, je takýchto kráľovstiev viac, alebo aj veľa, no to, o ktorom je reč v tomto skutočnom príbehu, sa nachádza na treťom poschodí ružového paneláka, ktorý na prvý pohľad, zblízka, vyzerá ako cukrová vata. Na druhý pohľad, zďaleka, vyzerá ako kopček jahodovej zmrzliny. Ktovie, ako vyzerá na tretí pohľad. To zatiaľ nie je preskúmané. Po druhé platí, že v tomto kráľovstve žijú, ako inak, ocko – Kráľ Jakub, mamka – Kráľová Zuzana a princezná – Kráľová Laurinka. Na vchodových dverách je prilepená ozdobná tabuľka zo zlata s nápisom: Tu býva rodinka Kráľových.

Celé kráľovstvo pozostáva z dlhej chodby, kde sú skrine s posuvnými zrkadlovými dverami, za ktorými je schovaný takmer celý kráľovský poklad, ďalej z útulnej kuchyne, ktorú zdobia hrnčeky s fialkami, záclona s margarétkami a okrúhly stôl s tromi stoličkami. Pri okrúhlym stole sa stretáva celé kráľovstvo

pri stolovaní a pri dôležitých rozhodnutiach, napríklad, čo budú robiť v sobotu, alebo kam pôjdu na dovolenku, alebo ako ukončiť trápenie s vykývaným Laurinkiným zubom. Nasleduje obývacia izba, v ktorej sa nachádza kráľovský trón a gauč, ktorý vyzerá ako veľké tlačené L.

Kráľ zvyčajne sedí na tróne a kráľovná s princeznou leňošia na gauči. To však len občas, keď vonku prší a im sa nechce hrať ani pexeso, ani skladať kocky. Vtedy sa hrajú na leňošenie a tárajú dve na tri a niekedy aj tri na štyri. Hneď vedľa obývacej izby je spálňa pána kráľa a pani kráľovnej. Je tam posteľ ako letisko, do ktorej sa pohodlne zmestia traja, no keďže si kradnú navzájom perinu, lebo tá nie je ako letisko, po chvíli doťahovania musí princezná odísť do svojej izby. Už sa párkrát stalo, že tam musel ísť pán kráľ. Nie žeby nebol poslúchal alebo niečo také, stávalo sa to vtedy, keď malá princezná mala vysokú horúčku a bolo ju treba mojkať a podávať jej čajík a lieky a tak.

Laurinkina izbička je síce malá, ale tiež sa do nej všetci zmestia, lebo dobrých ľudí sa všade veľa zmestí. Po tretie, čo platí o tomto minikráľovstve je, že v Laurinkinej izbičke aj steny majú uši. No o tom neskôr. Ak má byť výpočet územia kráľovstva úplný, treba ešte dodať, že k nemu patrí balkón, kde mama kráľovná v lete pestuje muškáty a bylinky. Ocko kráľ si tam rád číta v prútenom kresle s nohami vyloženými na zábradlí. Princezná Laurinka tam chodí občas s bábikami a kočíkom na prechádzku. Ku kráľovstvu ešte patrí kúpeľňa s veľkou vaňou a ešte väčším zrkadlom a tiež jedna malilinká miestnosť, do ktorej aj kráľ chodí sám. Toto je celé kráľovstvo Kráľových. Spočiatku bola v tom

kráľovstve aj temnica, keďže však nemali koho do nej zatvárať, lebo všetci poslúchali, temnica sa časom premenila na pivnicu, v ktorej sú ukryté také poklady, že až. Napríklad kompóty, džemy a bicykle.

Nakresli svoju izbičku alebo váš dom.

Pán Kráľ

Hlavou celého kráľovstva je pán Kráľ. Keby ste ho zbadali na ulici v dave ľudí, je dosť možné, že by ste si ho vôbec nevšimli, a je takmer isté, že by ste ani len netušili o akého významného človeka ide. Pán Kráľ je pomerne vysoký, vlasy má čiernostrieborné a pod nosom má krátke fúziky, ktoré pri dávaní pusy poriadne štekli. Má tiež krátku briadku, ktorá mu veľmi pristane, a tá je mäkšia ako fúziky. Pod košeľou sa mu čosi trochu guľatí. On tvrdí, že to nie je bruško, že sa len poriadne najedol a sťahuje to čosi pod košeľou najviac, ako sa len dá. Doma má najradšej na sebe pohodlné nohavice a mikinu. Má aj zázračný plášť, ale ten si doma zásadne neoblieka.

Pánu Kráľovi by mohlo byť sveta žiť, mohol by celý deň sedieť na tróne a kraľovať, ako sa na poriadneho pána kráľa patrí, on však túto skvelú možnosť, sedieť celý deň na tróne a kraľovať, využíva pramálo. Nie žeby nebol poriadny kráľ, to v žiadnom prípade. Len okrem kraľovania robí aj čosi, čo králi bežne nerobia: chodí do práce. On vraví, že to nie je práca, že je to jeho životná láska. Princezná Laurinka má v tom trochu hokej, lebo jeho životná láska by mala predsa byť jeho kráľovská dcéra a jeho kráľovská žena. Tak ako môže byť jeho životnou láskou práca? A veruže môže.

Pán Kráľ je totiž lekár. V nemocnici, kde pracuje, má zázračný plášť, ktorý keď si oblečie, dokáže úplne divy: pomáha malým drobcom na svet. Princezná Laurinka to síce nikdy

nevidela, ale ocko jej o tom často rozpráva, keď príde domov unavený z práce. Dnes napríklad pomohol na svet dvom chlapcom a dvom dievčatkám. Keď prichádzajú na svet bábätká, je obyčajne okolo toho veľa starostí. Mamičku privezú na pôrodnú sálu a pripraví ju na pôrod. Starajú sa o ňu sestričky, ktoré jej utierajú spotené čelo a posmeľujú ju, aby sa nebála. Pán doktor jej radí, ako má dýchať, kedy sa má nadýchnuť čo najviac, kedy má zatvoriť oči a silno, najsilnejšie ako vie, zatlačiť. A potom, potom sa to stane. Zázrak. Pôrodnou sálou sa ozve hlasný krik. To malé človečka, ktoré sa po prvý raz nadýchne, spustí takú muziku, že až. Nikto sa však naňho nehnevá, že tak rumádzga. Naopak, všetci sú veľmi šťastní a čím väčší maličké rumádzga, tým sú šťastnejší. Bodaj by aj nerevalo, doteraz bolo učupené v mamičkinom brušku. Občas sa prevalilo z boka na bok, občas si natiahlo nožičku či ručičku, a to bolo asi tak všetko. Nemohlo ísť na prechádzku alebo na výlet, alebo na návštevu. A stále bola noc. Žiadne slnko, žiadne objatia. Občas sa mu zdalo, že ktosi hladká jeho malý domček, ale nikoho nevidelo. Počulo hlasy, ale nevidelo. Zrazu je všade, kam dovidí, plno svetla, okolo pobehujú smiešni ľudia v plášťoch a maskách. Čo si má o tom, nebožiatko, myslieť? Nič iné nevie, iba kričať. Potom ho uložia nejakej žene na hrud' a ona si ho pritúli. Usmieva sa naňho, z očí sa jej obyčajne rinú slzy ako hrachy a hovorí mu tútuli-muťuli. To je naozaj čosi krásne. Stíchne. Tú vôňu bezpečne pozná, aj tlkot jej srdca mu je blízky. To je tá, určite tá, u ktorej doposiaľ býval. Mama. Našpúli ružové pery.

Laurinka by mohla ockovo rozprávanie počúvať bez omrzenia od rána do večera. Ešte sa jej páci, keď ocko rozpráva, že na

pôrodnú sálu občas prídu oteckovia. Niektorí odkvácnu hneď, niektorí neskôr, podobne ako hrušky zo stromu. Niektorí sa držia za mamičkinu ruku, no sú aj takí, ktorí držia za ruku mamičku. Jej ocko neodkváčne, on má svoj zázračný plášť, ktorý keď si na pôrodnej sále oblečie, po pár minútach povie mamičkám tie najkrajšie slová: „Mamička, máte dievčatko!“ Alebo: „Mamička, máte chlapčeka!“ Mamičky vtedy celé uveličené zvyčajne povedia: „Pre pána kráľa, naozaj?“ Tak veľmi ľúbi svojho ocka.

Keď bola ešte malá, to bolo ešte vtedy, keď nevedela povedať r a volala sa Laulinka, a ocko sa volal očko a maminka sa volala mamika, tak vtedy bola ľahká ako pierko. Ocko ju vyhadzoval do výšky a ona vždy bezpečne padla do jeho náručia. Dodnes si to pamätá, ako výskala od radosti, keď vyletela hore a ako výskala mama od strachu, že ju ocko nechytí. Ockove ramená však boli mocné a bezpečné, zakaždým ju objali a pritúlili.

Aj teraz sú tie ramená mocné a bezpečné, rady objímajú a pritúlia. Len do výšky ju už nevyhadzujú, lebo Laurinka povyrástla, ocko vraví, že už je ťažká ako vrece zemiakov. A kto by už vyhadzoval zemiaky do výšky. Teraz ho len ho po očku pozoruje, keď drieme na tróne a kraľuje. Občas pohýbe očami, občas pohne rukou a na perách, nech by bol akokoľvek unavený, na perách mu hrá úsmev. Laurinka by kráľovského tatka rada poťahala za fúzy, ale princezné by nemali byť neprístojné, poťahá ho až vtedy, keď ju bude ukladať do kráľovského pelieška a bude jej šepkať do ucha, že je jeho životná láska. On ju bude štekliť kučierkou po čele a ona ho za to poťahá za fúzy. A potom už nebude nič. Bude spať ako dudok.

*Aké chlapčenské a dievčenské
mená sa ti najviac páčia?*

Pani Kráľová

Rovnako kráľovská mama nie je žiadna bábovka, okolo ktorej by bolo treba obskakovať a klaňať sa jej a chváliť ju, aká je krásna a múdra, a plniť jej rozmary. Naopak, na prvý pohľad je to úplne normálna mamina, ktorá najradšej nosí rifle a je veľmi praktická. Je nižšia od pána kráľa a vyššia od Laurinky. Je tak akurát. Má dlhé hnedé vlasy so svetlým melírom, vzadu zviazané do konského chvosta. Keď fúka vietor, vtedy jej vlasy lietajú okolo hlavy, ako keby chceli niekam uletieť. Laurinka sa veľmi rada hrá s mamkinými vlasmi. Strapatí ju, pletie jej vrkoče, zapína rôzne sponky a vymýšľa jej kráľovské účesy. Keď ju to už omrzí, mamka jej z ruky zoberie hrebeň, párkrát ním prejde po vlasoch, nasadí si gumičku a hnedý konský chvost so svetlým melírom sa už hompáľa na pôvodnom mieste. Keď Laurinka vyrastie, tiež bude mať také dlhé vlasy a možno bude nosiť aj topánky na vysokých opätkoch, ale to len možno, lebo je to veľmi ťažké a zatiaľ sa na nich potkýna. Laurinka by svoju maminku poľahky spoznala medzi všetkými mamami sveta. Lebo taká, ako je jej mama, je iba jediná na svete. Aj mamka, rovnako ako ocko, má pod mikinou schované malé guľaté bruško. To asi majú všetci rodičia.

Všetko, ale naozaj všetko, vie vyriešiť. Napríklad, keď sa Laurinke stratila v škole fľaša na vodu, hneď vedela, kde je. Bola zabudnutá v Laurinkinej izbičke pri posteli, pekne odložená vo vrecúšku. Alebo keď si Laurinka rozbila obe kolená, keď

sa učila kolobežkovať a vrazila do veľkého kameňa, mamička mala v kabelke leukoplast, a ani to neštípalo, lebo ružový kopček jahodovej zmrzliny, čo vyzeral ako ich panelák zďaleka, bol ešte lepší ako náplast.

Raz v zime sa stalo, že sa Laurinka stratila vo veľkom obchode. Okolo nej prechádzali plné nákupné vozíky, ktoré tlačili cudzí ľudia, len mamičky nikde nebolo. Ubehlo už veľa času odvtedy, čo sa stratila. Veľmi sa vtedy bála. Pýtala sa jednej panej, či nevidela jej mamičku, že je nižšia od ocka a vlasy má zviazané do konského chvosta. Tá pani sa na ňu ani poriadne nepozrela. V jednej ruke držala dlhý nákupný zoznam a druhou tlačila plný nákupný košík. Stratené dievčatko by sa už doň nevošlo.

Vtedy sa z ampliónu ozval mamičkin hlas: „Laurinka, mojko, ostaň tam kde si a mávaj čiapkou. Nájdem ťa.“ A zopakovala to ešte raz: „Laurinka, mojko, ostaň tam kde si a mávaj čiapkou. Nájdem ťa.“

Laurinka pochopila, že to je odkaz pre ňu. Mojko bolo totiž ich zázračné slovo, ktoré maminka používala najmä vtedy, keď chcela, aby Laurinka prekonala strach, alebo si verila, keď si neverila, a tak podobne. Sňala si z hlavy ružovú čiapku s čiernym brmbolcom a mávala ostošesť. Ľudia okolo nej sa zastavili a urobili koridor. Koridor je niečo podobné ako tunel. Na konci tunela sa objavilo svetielko. Bola to mama. Bežali si oproti. O chvíľku už bola rúčka v ruke a spoločne vykročili. Obom spadol zo srdca obrovský balvan. Pár ľudí vtedy tleskalo.

Mamka sa často smiala, že jej kráľovským plášťom je kuchynská zásterka a žezlom drevená vareška. Vedela s ňou vykúzliti